

[Thorndahl]

at skatteyderen absolut ikke havde nogen bevisbyrde, men forslaget bemærkninger skal måske forstås på den måde, at blot skatteyderen fremhæver, at rentegælden er erhvervsmæssig, må skattemyndighederne ligesom i skatteministerens egen skattesag sige: ja vel. Hvis det ikke forholder sig sådan, hr. skatteminister, vil jeg gerne bede om at få en kvalificeret begrundelse for den enorme forskel, der er på, hvorledes bevisbyrden rent faktisk administreres.

Nu har meget kvalificerede eksperter gennem årene meget tydeligt kunnet fastslå, at det ikke er muligt at skelne mellem privat og erhvervsmæssig gæld. Det har skatteministeren imidlertid fuldstændig set bort fra, men det skyldes måske, at skatteministeren overhovedet ikke har begreb skabt om skatteforhold; der er i hvert fald ting i anden forbindelse, som tyder meget stærkt på det.

Det er naturligvis indlysende, at konsekvensen af dette forslag er, at titusinder af vore småhandlende, landbrugere og små håndværksmestre virkelig vil blive mishandlet. De får jo problemer med rent faktisk at bevise, at deres erhvervsgæld er erhvervsgæld. De er i forvejen ikke særlig skolede, og de har ikke store midler, men de bliver tvunget ud i en bevissituation, de næppe kan klare.

Det er jo helt anderledes med de større virksomheder, der naturligvis har helt andre midler, helt andre muligheder. De skal nok klare den. Men de små foretagender tromler man som sædvanlig ned, og det er der jo i for sig ikke noget særlig usædvanligt ved, når det er socialdemokratiet, vi taler om, for socialister i 300.000–400.000 kr.s klassen som skatteministeren har, så vidt jeg kan vurdere det, kun foragt tilovers for de små i samfundet.

Jeg udtrykker mig normalt i meget eller i hvert tilfælde relativt meget moderate vendinger her i tinget, men med den bemærkning som udgangspunkt vil jeg godt afsluttende sige, at jeg ser denne bevisbyrdedel i dette forslag som et karakteristisk udtryk for socialdemokratiets almindelige og efter min opfattelse sygeligt perverse modvilje mod og had til vore små virksomheder i dette land.

Kalnæs (SF):

Jeg vil gerne starte med at sige, at vi i SF længe er gået ind for, at man skulle fjerne muligheden for at fradrage private renteudgifter i indkomsten. Vi har gjort det, først og fremmest fordi det er en urimelig situation, at man bliver belønnet for at tage lån, derigennem at staten betaler en væsentlig del af renteudgifterne gennem et nedslag i skatten. Særlig urimeligt bliver det jo, når nedslaget bliver langt størst for folk med høje indtægter – da kan det blive noget med mellem 60 pct. og 70 pct. – medens det for folk med små indtægter kun kan blive noget med 40–45 pct.

Noget så urimeligt er vi selvfølgelig nødt til at gøre noget ved, og vi er i SF meget glade for, at der er taget fat på dette problem. Der er heller ikke for os nogen tvivl om, at det, at der har været denne store rentefordel ved at tage lån, har været medvirkende til, at vi er kommet ud i de økonomiske vanskeligheder, som vi har, idet folk simpelt hen har kunnet se, at der var en stor fordel ved at optage lån, så man kunne få skatten ned på den måde.

Det drejer sig ikke blot om parcelhuse, som der er blevet talt en del om. Det drejer sig også om store forbrugsgoder – det kan være både, og det kan være biler og meget andet – som man kan se at det er langt lettere at tage lån til end at spare op til.

Men den største sum vedrører selvfølgelig parcelhuse, og da vil den omlægning, der er tale om her, bidrage til en højere grad af ligestilling mellem ejere og lejere, og det er en af de ting, som vi gerne vil have fra SFs side. Og når det af nogle af de andre ordførere er blevet bemærket, at man ved dette lovforslag skulle få en forskelsbehandling, må jeg sige, at det er helt i strid med virkeligheden, så vidt jeg kan bedømme det. Med det lovforslag, der ligger her, er der netop en mulighed for at fjerne noget af det mest urimelige.

Der er tale om, at man foretager en omlægning over nogle år af retten til at fradrage renter, så det i stedet for at være et fradrag i indkomsten bliver et fradrag i skatten. Det er foreslået, at omlægningen skal vare 6 år, og det synes vi i SF lyder meget rimeligt – sådan ved første øjekast i hvert fald. Vi har selv foreslået, at man skulle fjerne rentefradragsretten fuldstændigt over 15 år, og en meget rimelig fortsættelse af det, der sker ved dette lovforslag, ville efter vores mening væ-